

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: V. V. H., narozený „X“, alias T. V. K., narozený „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“,

zastoupen JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2020, č. j. KRPU-192268-50/ČJ-2019-040022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- III. Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, **se přiznává** odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané dne 30. 1. 2020 a doplněné dne 2. 3. 2020 prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2020, č. j. KRPU-192268-50/ČJ-2019-040022, kterým bylo podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 31. 10. 2019, č. j. KRPU-192268-25/ČJ-2019-040022, o 90 dnů.

Žaloba

2. V žalobě namítl, že napadené rozhodnutí neobsahuje určité a přezkoumatelné odůvodnění doby, na kterou bylo zajištění prodlouženo, neboť v původním rozhodnutí o zajištění žalovaná odůvodnila dobu zajištění stejným způsobem a neobjasnila, jak se situace žalobce od vydání původního rozhodnutí o zajištění změnila. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018-28, podle něhož musí být v řízení o prodloužení doby zajištění objasněny konkrétní kroky, které jsou nezbytné k realizaci správního vyhoštění a které dosud nebylo možné provést nebo dokončit. Rovněž se domníval, že není důvod, aby doba zajištění byla prodlužována o stejně dlouhou dobu jako v původním rozhodnutí o zajištění. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná uvedla, že žalobce po celou dobu zajištění uváděl jinou totožnost a trval na tom, že ta je pravá. Vzhledem k tomu, že totožnost žalobce se nepodařila orgány Vietnamské socialistické republiky ověřit, byl žalobce vyzván k podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že během řízení o udělení mezinárodní ochrany ve Spolkové republice Německo v roce 2012 uvedl úmyslně tuto totožnost, přičemž pravou uvést nechce, neboť do Vietnamu se vrátit nehodlá. Trvala na tom, že na straně 2 napadeného rozhodnutí popsala, jaké konkrétní úkony je třeba provést k realizaci správního vyhoštění v tomto konkrétním, individuálním případě. Za účelem realizace správního vyhoštění je potřeba pokračovat ve zjištění pravé identity žalobce, kterou popsala na straně 3 napadeného rozhodnutí. Žalovaná spolupracuje s orgány v Německu a Spojeném království Velké Británie, neboť z tohoto státu byl žalobce vyhoštěn v roce 2014. Doplnila, že napadené rozhodnutí navazuje na původní rozhodnutí o zajištění žalobce a tvoří tak jeden celek. Zdůraznila, že žalobce po celou dobu správního řízení uváděním smyšlené identity úmyslně ztěžoval a ztěžuje realizaci správního vyhoštění, což z napadeného rozhodnutí vyplývá, a rovněž z napadeného rozhodnutí vyplývá, jaké kroky ke zjištění totožnosti žalobce již učinila. Závěrem uvedla, že správními orgány v Německu jí byla sdělena totožnost žalobce, a to H. V. V., narozený „X“, státní příslušnost Vietnam, která byla ověřena správními orgány ve Velké Británii. Na tuto totožnost byly žalobci Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vydány cestovní doklady, nicméně vzhledem k situaci vzniklé v souvislosti s epidemií COVID-19, nebylo možné vyhoštění žalobce realizovat, a proto byl žalobce dne 23. 4. 2020 propuštěn.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a s § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce prostřednictvím svého zástupce s tímto postupem vyjádřil konkludentní souhlas, když ve lhůtě stanovené mu za tímto účelem soudem neuvedl, že na projednání věci trvá.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložila žalovaná, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím žalované ze dne 31. 10. 2019, č. j. KRPU-192268-25/ČJ-2019-040022, bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Toto původní rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že žalobce neoprávněně (bez povolení k pobytu) a bez platného cestovního dokladu vstoupil do Schengenského prostoru, vědomě se vyhnul hraniční kontrole a jeho cílem bylo dostat se do Německa. Již v roce 2012 se žalobci za pomoci převaděčů podařilo dostat do Německa, kde požádal o udělení azylu, přičemž nevyčkal vydání rozhodnutí o jeho žádosti a za pomoci převaděčů pokračoval do Velké Británie, odkud byl po roce nelegálního pobytu navrácen zpět do domovského státu.
8. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud
 - a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
 - b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,
 - c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo
- e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

9. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
10. Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Podle odst. 2 je policie oprávněna prodloužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 věty první za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud cizinec
 - a) v průběhu zajištění zmařil výkon správního vyhoštění nebo vycestování, nebo
 - b) uvádí nepravdivé údaje, které jsou nezbytné pro zajištění náhradního cestovního dokladu.
11. Soud se zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou spatřoval žalobce ve skutečnosti, že se žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí nezabývala odůvodněním doby, na kterou bylo zajištění prodlouženo, přičemž zajištění bylo prodlouženo o 90 dnů.
12. Na tomto místě soud připomíná, že smyslem řízení o zajištění cizince popř. prodloužení zajištění není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince popř. prodloužení zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra České republiky k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, které je dostupné na www.nssoud.cz).
13. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, dostupný na www.nssoud.cz).
14. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění tak soudy ve správním soudnictví hodnotí postup žalované (Policie České republiky) v řízení o správním vyhoštění a zkoumají, zda uvážení správního orgánu o prodloužení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

119/2011-39, dostupný na www.nssoud.cz). Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí obsahovat především úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné. Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména skutečnosti, které vyšly najevo v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012-59, dostupný na www.nssoud.cz).

15. Rozhodnutí o prodloužení zajištění dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění, co se týče požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí, a proto není v řízení o prodloužení doby trvání zajištění třeba okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení zajištění detailně znovu popisovat a postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 Azs 330/2018-30, dostupný na www.nssoud.cz). Ze spisového materiálu nikterak nevyplývalo, že by došlo ke změně skutkových okolností, a proto důvody pro prodloužení zajištění, jak byly popsány v rozhodnutí o zajištění, trvaly. Postačovalo tedy na ně v odůvodnění v podrobnostech odkázat a nebylo nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince. O to podrobněji je třeba se v rozhodnutí o prodloužení zajištění zabývat otázkami, z jakých důvodů nepostačuje původně stanovená lhůta pro zajištění cizince a z jakých důvodů bylo nutné trvání zajištění prodloužit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 71/2012-46, dostupný na www.nssoud.cz).
16. Žalovaná v napadeném rozhodnutí o prodloužení zajištění popsala, že žalobce je státním občanem Vietnamské socialistické republiky, jeho totožnost se tak ověřuje obtížněji, neboť Velvyslanectví Vietnamské socialistické republiky v České republice nevede při ověřování totožnosti svých občanů konzulární pohovory, ale ověřování totožnosti probíhá prostřednictvím Ministerstva bezpečnosti Vietnamské socialistické republiky přímo v Hanoji, a to na žádost Velvyslanectví České republiky v Hanoji a prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Po ověření totožnosti, bude žalobci vystaven náhradní cestovní doklad a dojde k samotné realizaci vyhoštění – zakoupení letenky do země původu žalobce. Žalovaná dále popsala kroky, které v souvislosti s realizací vyhoštění žalobce učinila. Nicméně při ověřování totožnosti žalobce jí byl doručen dopis Ministerstva bezpečnosti Vietnamské socialistické republiky, že osobu V. K. T., narozenou dne „X“, se nepodařilo identifikovat. Žalovaná se proto obrátila na německé správní orgány, neboť žalobce byl v roce 2012 žadatelem o mezinárodní ochranu v Německu. Žalovaná byla přesvědčena o tom, že se žalobce podaří pomocí německých správních orgánů identifikovat a následně opakovaně postupovat ověřením totožnosti žalobce, zajištěním náhradního cestovního dokladu a přistoupit k samotné realizaci vyhoštění. Soud tak má za to, že žalovaná požadavky stanovené Nejvyšším správním soudem naplnila.
17. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce stále odmítá dobrovolný návrat do země původu, a proto nechce správnímu orgánu sdělit své pravé jméno, dále uvedla, že ze správního spisu nejsou známy žádné okolnosti, které by odůvodňovaly uložení zvláštních opatření za účelem vyhoštění podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Žalovaná Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

neshledala žádné důvody, pro které by nebylo možné vyhoštění po zjištění totožnosti žalobce realizovat. Jak soud uvedl výše, žalovaná na straně 2 až 3 napadeného rozhodnutí popsala, jak probíhá příprava realizace vyhoštění, na koho se obrátila, s kým komunikovala a jaké nezbytné kroky je třeba ještě podniknout. Spisový materiál pak obsahuje podrobnou dokumentaci veškeré komunikace. Soud se proto ztotožňuje s vyjádřením žalované, že srozumitelně a zřetelně formulovala své úvahy, kterými se řídila při prodloužení zajištění žalobce.

18. Ohledně prodloužení zajištění o 90 dnů, soud konstatuje, že vzhledem k tomu, že žalobce setrval odmítl sdělit svou pravou totožnost, tedy realizaci správního vyhoštění úmyslně mařil, považuje prodloužení doby trvání zajištění o 90 dnů za přiměřené, neboť se jedná o dobu, během níž, při zjištění pravé totožnosti žalobce, by bylo možné realizovat vyhoštění žalobce (ověření jeho totožnosti u Ministerstva bezpečnosti Vietnamské socialistické republiky a vystavení náhradního cestovního dokladu).
19. S ohledem na shora uvedené tak soud uzavírá, že napadené rozhodnutí shledal zcela přezkoumatelným, námitku žalobce vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji ve výroku rozsudku I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Současně v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.
21. Výrokem III. tohoto rozsudku přiznal soud odměnu ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, který byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2020, č. j. 75 A 2/2020-14. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů, ve výši 8 228 Kč, která se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě, tj. do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. července 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)